

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: E. S. O. A., nar. X
státní příslušností X
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 25, Praha 1, č. ev. ČAK 12 373

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlem Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2023, č. j. CPR-24458-3/ČJ-2023-930310-V248,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství

policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 10. 6. 2023, č.j. KRPA-202564-7/ČJ-2023-000022-50, kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě namítal především, že rozhodnutí správních orgánů postrádají bližší posouzení dopadů do jeho soukromého a rodinného života, když téměř zcela pomíjejí existenci silné rodinné vazby. Podle žalobce nebylo za strany správních orgánů řádně zváženo odloučení žalobce od své manželky. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č.j. 7 Azs 24/2017-29, žalobce shrnul, že v napadeném rozhodnutí je přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života žalobce i jeho manželky posouzena spíše šablonovitě s odkazy na judikaturu a předchozí správní praxi. Bližší posouzení skutkových okolností, na jehož základě by bylo možné učinit závěry o soukromém a rodinném životě žalobce, naopak podle žalobce zcela chybí.
3. Správní orgány dále podle žalobce nedostály své povinnosti zjistit všechny rozhodné okolnosti případu včetně těch, které svědčí v jeho prospěch. Ze strany správních orgánů došlo pouze k formálnímu shrnutí skutečností, kdy následně z těchto skutečností vyvodily závěry, které však vůbec neodpovídají skutečnému stavu.
4. Dále žalobce uvedl, že rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky. Pokud by pak bylo vyhověno jeho žádosti o zaměstnaneckou kartu, byl by pro žalobce jeho návrat po předchozím vycestování příliš nákladný a zbytečný.
5. Žalobce tak uzavřel, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné a navrhl jeho zrušení a přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný odkázal plně na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou shodné s námitkami odvolacími, a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
8. Žalobce byl dne 10. 6. 2023 kontrolován Policií České republiky na pracovišti správního orgánu prvního stupně. Z cestovního pasu žalobce ani z jiného dokladu nevyplynulo žádné platné oprávnění žalobce k pobytu na území České republiky. Naposledy mu bylo vydáno litevské vízum s platností od 10. 6. 2022 do 9. 6. 2023. Podle v cestovním dokladu vyznačeného vstupního razítka do schengenského prostoru vstoupil naposledy dne 16. 2. 2023.
9. Žalobce podal dne 6. 6. 2023 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Dne 8. 6. 2023 podal žalobce žádost o vydání víza za účelem strpění. Dne 24. 1. 2023 podal žalobce žádost o vydání zaměstnanecké karty.

10. Dne 10. června 2023 žalobce do protokolu o podání vysvětlení uvedl jen, že je zdravotně v pořádku, dále pak jen své jméno, datum narození a státní příslušnost. Jinak se na dotazy správního orgánu odmítl vyjadřovat s tím, že to je jeho právo. Pouze závěrem shrnul, o jaká pobytová oprávnění požádal, sdělil jméno svojí manželky a adresu, na které společně bydlí.
11. Správní orgán prvního stupně vydal dne 10. 6. 2023 rozhodnutí, kterým žalobci uložil povinnost opustit území České republiky podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, proti kterému se žalobce také odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Ve věci bylo rozhodnuto po jejím projednání, k němuž soud na návrh žalobce nařídil jednání.
13. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobce se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterým je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
14. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 30. 6. 2023) *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobýval-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
15. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 30. 6. 2023) *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*
16. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
17. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
18. V případě žalobce není pochyb o tom, že tento není oprávněn pobývat na území České republiky. Zároveň je třeba souhlasit se závěry správních orgánů v tom směru, že u žalobce

nebyly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění. Posuzovanou otázkou tedy zůstává prakticky to, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s možným nepřiměřeným zásahem rozhodnutí o povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky.

19. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2017 č. j. 7 Azs 24/2017–29, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) [pozn. soudu – nyní § 50a odst. 2 písm. b)] zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení“.
20. Nejvyšší správní soud však ve svém rozhodnutí ze dne 16. 5. 2017 č. j. 6 Azs 11/2017-27 uvádí, že „práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“
21. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že se oba správní orgány vypořádaly s posuzováním zásahu rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území členských států Evropské unie do jeho rodinného nebo soukromého života i do rodinného a soukromého života jeho manželky dostatečně a správně, protože jejich rozhodnutí nelze označit za nezákonná (srov. zejména str. 3 a 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí); správní orgány rovněž v dostatečném rozsahu zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak jim ukládá § 3 správního řádu.
22. Jak se podává zejména z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, správní orgány neopomenuly skutečnost, že žalobce má na území České republiky manželku, a rozsah, v jakém se zabývaly zásahem žalobci uložené povinnosti opustit území členských

států Evropské unie do jeho soukromého a rodinného života a do soukromého a rodinného života jeho manželky, zcela odpovídá tomu, v jakém rozsahu žalobce soukromý a rodinný život (včetně soukromého a rodinného života své manželky) popsal při podání vysvětlení, když v podstatě jen uvedl iniciály své manželky a adresu, na které společně bydlí. Naopak nesdělil vůbec žádné údaje, ze kterých by bylo možné na nepřiměřenost zásahu uložené povinnosti opustit území členských států Evropské unie do soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky usuzovat. Eventuálním odloučením žalobce od manželky se přesto správní orgány správní orgány v obecné rovině zabývaly v návaznosti na úvahy o dočasnosti případného opuštění území žalobce a jeho možném návratu po řádném vyřízení pobytového oprávnění.

23. Městský soud v Praze se s hodnocením provedeným správními orgány ztotožňuje a podotýká, že rozhodnutím o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců žalobci nebyl stanoven zákaz vstupu na území členských států Evropské unie, nýbrž toliko povinnost vycestovat. Žalobci tak nic nebrání v získání legálního pobytového oprávnění na území České republiky, kdy o ně nota bene již požádal. Soud ze všech uvedených důvodů uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce ani jeho manželky dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod či čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zvláště pak, když správní orgány zvolily nejmírnější možné opatření, a to toliko rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí pak z uvedených důvodů soud nepovažuje ani za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Zájem nad dodržováním právních předpisů České republiky tak v daném případě převáží nad právem na zachování aktuálních (navíc žalobcem blíže nekonkretizovaných) parametrů soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky. Bude přitom záležet pouze na vůli a dohodě žalobce a jeho manželky, zda budou (dočasně) realizovat svůj rodinný život v zemi původu společně, nebo zda vycestuje pouze žalobce. Nehledě na skutečnost, že do země původu se žalobce může vrátit pouze na omezený čas potřebný k vyřízení některého z pobytových oprávnění na území České republiky, kam se posléze může vrátit, neboť žalobci nebyl uložen zákaz vstupu na území, jak by tomu bylo v případě rozhodnutí o správním vyhoštění.
24. Soud zde rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č.j. 1 Azs 296/2018-35, v němž NSS konstatoval, že „*rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývající na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.*“ Tento rozsudek se pak týkal případu žalobce – státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky, který měl na území ČR manželku a dvě nezletilé děti.

25. Vzhledem ke všemu shora uvedenému tak lze uzavřít, že k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky v důsledku rozhodnutí o povinnosti opustit území nepochybně dojde, nicméně tento zásah je nutno v kontextu shora uvedeného hodnotit jako přiměřený.
26. Tvrzení žalobce o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci nelze podle názoru zdejšího soudu rovněž přisvědčit, když sám žalobce ve své žalobě nijak nekonkretizuje tvrzené deficiency, tj. neuvedl kupř. jaká konkrétní skutečnost či rozhodná okolnost nebyla zjištěna či objasněna. Skutková zjištění lze mít, pravda, v případě žalobce za poněkud úsporná, nicméně na tom se nejvíce podílel právě žalobce tím, že v rámci podání vysvětlení povětšinou odmítl odpovídat na otázky položené správním orgánem prvního stupně, čímž podstatně zúžil skutkovou základnu, kterou následně správní orgány učinily předmětem právního posouzení. Žalobce tím sice toliko využil svého práva odepřít vysvětlení, to však nemůže jít k tíži správního orgánu, který nemá za povinnost vlastním vyšetřováním nahrazovat procesní pasivitu žalobce, a to zejména tam, kde je z povahy věci na něm, aby stanovil alespoň určitý skutkový rámec k posouzení správním orgánem.
27. Tvrzení žalobce o přílišné nákladnosti a zbytečnosti jeho návratu po předchozím opuštění území členských států Evropské unie v případě vyhovění jeho žádosti o zaměstnaneckou kartu pak soud považuje vyloženě za irelevantní. Nelze totiž rezignovat na dodržování imigračních pravidel s odkazem na to, že to pro žalobce bude za určitých okolností představovat výdaje.

VI. Závěr a náklady řízení

28. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 6. prosince 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.

samosoudce